

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε το κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—
Εξαμηνίος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξαμηνίος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰαννουαρίου μηνίς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879

ΔΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

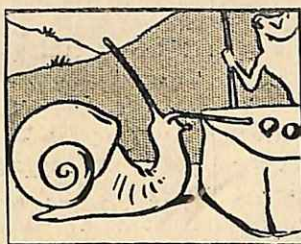
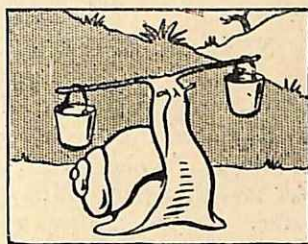
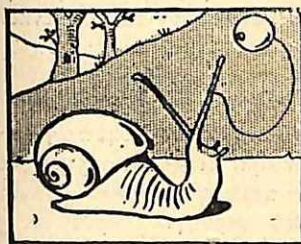
Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 29

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΚΥΡ - ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

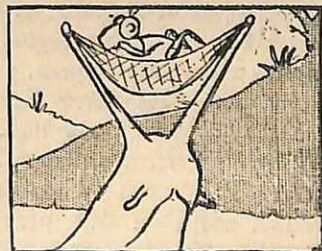
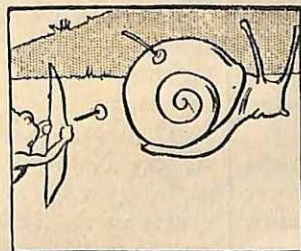
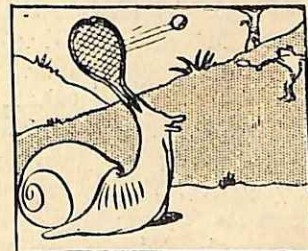
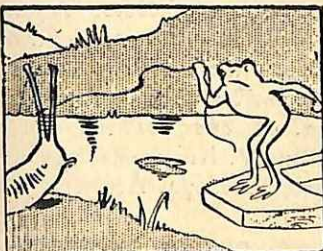

Οἱ περισσότεροι νομίζουν, ὅτι τὰ κέρατά μου χρησιμεύουν μόνον ὡς κόσμημα τῆς κεφαλῆς μου. Ἀλλ' ἀπατώνται, διότι μὲ αὐτὰ τὰ κέρατά ἐγὼ κάμνω ἓνα σωρὸ πράγματα

καὶ διασκεδάζω. Μ' ἓνα μπιζέλι π.χ. καὶ μὲ λίγη κλωστή, παίζω τὴ σφαῖρα μιά χαρά. Καὶ ὅταν θέλω νὰ κουβαλήσω νερὸ, τίποτε πρακτικώτερον ἀπὸ τὰ κέρατά μου. Σὰς τὰ συνι-

στῶ καὶ εἶμαι καθολοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Τὲς προάλλες ἀπήντησα στὸ ποτάμι τὸν καλὸ μου φίλο Βάτραχο, τὸν ἐπιλεγόμενον Μπάκακα. Κ' ἐπαιξαμε μαζί μιά

παρτίδα μπιλλιάρδο, κ' ἐπέ-
ρασε ἡ ὥρα θαυμάσια. — Χθὲς πάλι, ἐνῶ ἔκανα τὸν περίπατό μου στὴν ὄχθη, εἶδα τὸ Μπάκακα στὴ βαρκούλα του νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ

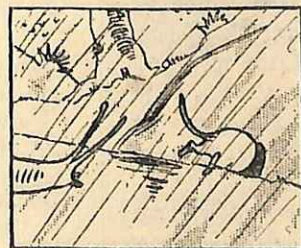
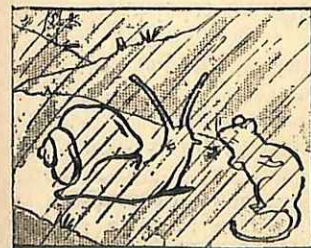

νὰ κινδυνεύῃ. Δὲ χάνω καιρὸ καὶ τοῦ πετῶ ἓνα σχοινί. Ἐκεῖνος τὸ ἀρπάζει, καὶ μεταχειριζόμενος τὰ κέρατά μου ὡς στήριγμα, κατορθώνει νὰ εὐθιάσῃ στὴν ὄχθη. Ἔτσι ἔσωσα τὸν

φίλο μου. Ἀφοῦ ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος, ἐπαιξαμε μαζί μιά παρτίδα λῶν-τέννις. Ἐπρεπε νὰ κατασκευάσω μιά ρακέτα, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ, σὰς βεβαιῶ, δὲν ἐχρειάσθηκα πολὺν καιρὸ.

Ἐέρω ἐγὼ!.. Δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ παιγνίδι δὲν πολυάρεσε τοῦ Μπάκακα, διότι τὸν ἐνίκησα. Τοῦ ἐπρότεινα λοιπὸν νὰ κάμωμε σκοποβολή. Ἐκεῖνος ἔρριχνε κ' ἐγὼ ἐχρησίμευα ὡς

στόχος. Ἐ, αὐτὸ πιά τοῦ ἄρεσε. — Ἀλλή φορὰ εἶδα ἓνα πτωχὸ κύνθαρο ποὺ δὲν εἶχε μέρος νὰ κοιμηθῇ. Ἀμέσως κρέμασα ἓς τὰ κέρατά μου μιά πρόχειρη αἰώρα, ὅπου ἤρεε ὀλίγη ἀνά-

παυσι. — Τώρα βρέχει. Τρέχω ἔξω, διότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι μ'ἀρέσει πολὺ νὰ βγαίνω ὅταν βρέχῃ. Ὁ κύριος Πόντικας μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ λέγει ὅτι δὲν τολμᾷ νὰ γυρίσῃ

στὸ σπίτι του, διότι φοβάται μήπως τὸ πλημμυρίσῃ ἡ βροχή. Τὸν συνοδεύω καὶ τοῦ λέγω νὰ μὴ φοβᾶται τίποτα... Ἐκεῖνος τότε τρέχει στὸ σπίτι του, νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴ βροχή,

ποῦ δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου. Κ' ἐγὼ στέκομαι ἐκεῖ ἀπέξω, καὶ βουλόμην μὲ τὸ καυτὸ μου τὴν τρύπα του. Ἔτσι οὕτε σταλαγματιὰ νεροῦ δὲν μπαίνει μέσα στὴν ποντικοφωλιὰ, καὶ

ὁ κύριος Πόντικας εἶνε ἀσφαλής... — Ἀλλὰ καιρὸς εἶνε νὰ παύσω τὴ φλυαρία μου. Νά, ἓνας συνάδελφός μου μὲ πλησιάζει, διὰ νὰ μοῦ πῇ βέβαια ὅτι ἡ σελὶς ἐτελείωσε.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΣ τὰς Πάτρας θὰ γίνονται μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ πρῶτοι δηλαδὴ ἐπίσημοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπαυλαμβάνωνται κατ' ἔτος, πότε εἰς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν πόλιν, πότε εἰς ἐκείνην. Τοὺς διοργανῶναι τὸ Κράτος, καὶ ἰδιαίτερώς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπου καὶ ἐδρεύει ἡ διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ.

Καὶ ὅχι μόνον τὰ ὅπλα, τὰ φυσίγγια καὶ τοὺς στόχους, ἀλλὰ καὶ τὰ πρῶτα χρηματικὰ βραβεῖα τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν καὶ τῶν ὁμάδων παρέχει τὸ Κράτος. Δέκα χιλιάδας δραχμῶν θὰ λάβῃ ὁ πρωταθλητὴς, δύο ὁ δευτέρος καὶ χιλίας ὁ τρίτος. Ἐπίσης καὶ ἡ πρώτη ἐκ τῶν ὁμάδων θὰ βραβευθῇ μὲ πέντε χιλιάδας δραχμῶν, ἡ δευτέρα μὲ δύο καὶ ἡ τρίτη μὲ χιλίας. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων καὶ πολλὰ ἄλλα βραβεῖα, εἰς χρήματα καὶ εἶδη, θὰ δοθῶν εἰς τοὺς νικητὰς ἐκ μέρους Δήμων, Σωματείων καὶ ἰδιωτῶν. Οὕτω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοῦ κοινοῦ ἐν γένει προμηνύεται ζωηρότατον. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐπιτύχουν λαμπρὰ τὰ πρῶτα αὐτὰ «Ἐλευθέρια», καὶ ἀκόμη περισσότερο—κάθε πρῶτον δύσκολον,—τὰ ἄλλα πῶς θὰ διαδεχθῶν.

Ἡ διαφήμησις, τὴν ὁποῖαν διένειμε καὶ ἐτοιχοκόλλησε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, κοσμεῖται ἀπὸ μίαν ὠραίαν εἰκόνα: Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, κυριακάτικα, μὲ τὲς φουστανέλλες των, ρίχνουν εἰς τὸ σημάδι. Εἶνε μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, τὴν ἡρωικὴν, τὴν περασμένην. Αὐτὴν τὴν ζωὴν σκοπεύουν νὰ ἐπαναφέρουν τὰ «Ἐλευθέρια» διὰ τῆς ἀμίλλης. Νὰ κάμουν τοὺς νέους Ἕλληνας, καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, νὰ ἐνθυμηθῶν καὶ πάλιν τὰ ὅπλα των, νὰ τάγαπήσουν κάπως περισσότερον, καὶ νὰ ἐπανακτήσουν τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τῶν πατέρων των καὶ τῶν πάππων, οἱ ὅποιοι ἐθαυματούργησαν εἰς τοὺς πολέμους... Ἀλλοτε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες ἦσαν δεινοὶ σκοπευταί. Σήμερον κατήντησεν οἱ περισσότεροι νὰ μὴ ἡξεύρουν τί θὰ πῇ σημάδι. Ἡ σκοποβολὴ ἔχει παραμεληθῇ τελείως, καὶ εἰς τὸ στρατεῦμα ἀκόμη μικροτάτη εἶνε ἡ ἀναλογία τῶν καλῶν σκοπευτῶν.

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ στρατιῶται ἐπρεπε νὰ εἶνε τελείως ἐξησκημένοι. Ἀλλ' ἡ στρατιωτικὴ θητεία δὲν ἀρκεῖ νὰ τοὺς

ἐξασκήσῃ. Πρέπει νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν σκοποβολὴν ἀπὸ πρὶν, ἐπὶ ἔτη. Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος θὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατόν, ἀνάγκη νὰ εἶνε ἤδη καλὸς σκοπευτής. Αὐτὸ, σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸν, θὰ κάμουν τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ νέοι θάσκουν διὰ νὰ νικήσουν εἰς τοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἀκούσιως θὰ γίνωνται κατάλληλοι νὰ ὑπερασπίσων μίαν ἡμέραν τὴν πατρίδα. Αὐτὸς εἶνε ὁ κυριώτερος καὶ ὁ μεγαλύτερος σκοπὸς τῶν Ἀγῶνων αὐτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ Κράτος θυσιάζει. Ὅλοι οἱ πολῖται ἐπομένως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπήσουν καὶ νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν.

Σὰς ἀσάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Εἶνε ὁ διάδοχος τῆς Νορβηγίας Ὁλᾶφ, μόλις ἑπταετής.

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σάνδρινγκαμ, τῆς Ἀγγλίας τὴν 2 Ἰουλίου 1903 καὶ ὀνομάσθη κατ' ἀρχὰς Ἀλέξανδρος. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη, ὁ πατέρας του, ὁ πρίγκιψ Κάρολος τῆς Δανιμαρκίας, ἐδέχετο τὸ στέμμα, ποὺ τοῦ προσέφερεν ὁ νορβηγικὸς λαός, ὁ ὁποῖος, πρὸ πολλοῦ ἠνωμένος μὲ τὸν σουηδικόν, ἔγινεν ἐσχάτως ανεξάρτητος.

Ὁ νέος βασιλεὺς ἔλαβε τότε τὸ ὄνομα Χάκων ὁ Β', τὸν δὲ υἱόν του μετωνόμασεν Ὁλᾶφ, ὄνομα ἐνὸς τῶν ἐνδοξοτέρων νορβηγῶν βασιλέων, τοῦ Ἀγίου Ὁλᾶφ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἰσέγαγεν εἰς τὴν χώραν του τὸν χριστιανισμόν.

Ὁ μικρὸς βασιλόπουλος Ὁλᾶφ ἔφθασεν εἰς τὴν Νορβηγίαν μὲ τοὺς γονεῖς του μίαν ψυχρὰν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος. Ἀλλ' ἤρκεσε νὰ τὸν ἰδοῦν, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν ὅλοι μὲ σφοδρὴν μητρικὴν. Ἦτο τόσο ἐυμορφὸν παιδάκι, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά του, μὲ τὰ γαλανά ματάκια του, μὲ τὸ ἀγγελικὸν προσωπάκι του!... Ὅταν ἀπεβιδάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Χριστιανίας, τὸ ἐπλησίασεν ἓνα παιδί καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν μικρὰν νορβηγικὴν σημαίαν. Καθισμένος εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας του, τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὴν ἀμαξίαν ποῦ μετέφερε τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ παλάτι, ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ δὲν ἔπαυσε νὰ σείῃ τὴν σημαίαν του, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ.

Εὗρε τὸ δωμάτιόν του γεμάτον παιγνίδια, ποῦ τοῦ εἶχαν στείλῃ διάφοροι ἰδιῶται. Καὶ εἰς τὸ πάτωμα ἦτο ἀπλωμένος ἓνα θαυμασίον δέρμα ἀρκούδας, δῶρον τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων πρὸς τὸν ἀγαπητὸν των μικρὸν Διάδοχον».

Ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του δημοτικότητος, οἱ γονεῖς του ἔπαυσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸν στέλλουν περίπατον μὲ τὴν

παιδαγωγόν του εἰς τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς πόλεως διότι ὅλαι αἱ κυριαὶ ἔπαιρναν τὸ «χρυσόπαιδο» στὴν ἀγκαλιά των καὶ τὸ ἐπνιγαν στὰ φιλιὰ...

Ἡ ζωὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς τὴν Νορβηγίαν εἶνε ἀπλὴ, χωρὶς πολλὰς ἐθιμοτυπίας. Ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ εἰσέρχεται ἐλεύθερα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του καὶ παίζει πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Χάκων, βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων του, δὲν τὸν εἶδεν. Ὁ διάδοχος, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε τεσσάρων ἐτῶν, τοῦ ἐξώμαζεν ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ χωρὶς νάκουσθῃ. Τέλος ἐσορίσθη ἐν τέγνασμα: ἐμμήθη τὴν φωνὴν τῆς βασιλίσσης καὶ ἐφώμαξε: «Χάκων!» Αὐτὸ ἔφθασε διὰ νάποσπάσῃ τὸν Βασιλέα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν.

Τὸν χειμῶνα, ὁ πρίγκιψ Ὁλᾶφ παγοδρομεῖ εἰς τὸ σανατόριον τοῦ Βοξενκβλιν, πλησίον τῆς Χριστιανίας, ὅπου ἡ ἀριστοκρατία τῆς πρωτεύουσας ἐπιδίδεται εἰς τὰ ἀγαπητὰ τῆς σπορτοῦ χειμῶνος, τὸ σκι καὶ τὸ τομπογκάν. Τὸ δὲ καλοκαίρι, εἰς τὸν πύργον τοῦ Μπύργολ, — περὶ τὸν ἑξῶν οἰκοδόμημα παλαιῦ νορβηγικοῦ ρυθμοῦ, — παίζει τὸν ἡ καθαλιζέει τὸν μαῦρον τοῦ γάιδάρου Χάρου, δῶρον τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Ζ'.

Ὁ μικρὸς Διάδοχος ἔχει ἤδη καὶ ἐν ὠραῖον κτήμα: εἶνε μικρὰ νῆσος εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τοῦ Μπέργκεν, τὴν ὁποῖαν ἡγόρασεν ἓνας πλούσιος Ἀγγλος καὶ τοῦ τὴν ἐχάρισεν. Μία κομψὴ βίλλα, ἐπὶ τῆς νήσου, βλέπει ἐδῶθεν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς ὠραῖον τοπίον μὲ λειβάδια, μὲ δάση ἐλάτων καὶ μὲ βουνὰ χιονοσκεπῇ. Καὶ ἡ νῆσος ὀνομάζεται «Ἀκτὶς Ἡλίου». Δὲν εἶνε σὰν παραμυθί:...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ὅπου εἶν' ἀνθὸς κάθεται ἡ μέλισσα καὶ τὸ χυμὸν τοῦ μόλις ἀπὸ πετὰ στὰ δένδρα, τὰ τριαντάφυλλα καὶ καταλήγει στὸ θυμάρι.

Μέσ' τὴν κυψέλη πάει μόνι της καὶ κάνει εὐωδιασμένο μέλι. (Ποιὸς τὰκουσε καὶ δὲν τὸ ξήλεψε, νὰ γλυκαθῇ ποὺς δὲν τὸ θέλει:)

Δουλεύει σὰν κορίτσι ἀκούραστο, βγάξει κερί' κι' ἀπ' τὴ φωλιά της πετὰ, φροντίζει καὶ ξανάρχεται, πάλι νάρχισι τὴ δουλειά της.

Καθεὶς θαυμάζει αὐτὴν ἀκάματη, ὅση μικροῦλα κι' ἂν τὴν βλέπῃ. Σ' ὅλους ἐμᾶς, ὅπως σὴ μέλισσα, μιὰ προκοπὴ παρόμοια πρέπει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Τιάρκος, σχεδὸν ἡμιμυῖνης, κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν καὶ νὰ ἐπιδεῖξῃ τὸ χρυσὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσῃ ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Ἀμέσως οἱ Βοημοὶ τὸν περιποιῶνται, καὶ διὰ τὸν ἐνέχουσιν, τοῖς διηγείται τὰς περιπετείας του μετὰ τὴν δραπέτευσίν του ἐκ τοῦ Λυκείου. Ἐμμεθὰ τῶρα ἐκεῖ, ὅπου, δεμένος εἰς τὸ σπήλαιον τῶν κλεπτῶν, ὁ Τιάρκος προσπαθεῖ νὰ καθῇ τὰ δεσμά του καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Πόσον ἡγωνίσθη νὰ διατρέξῃ τὰ ὀλίγα μέτρα ποῦ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πῦρ!

Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἡ ἀνάμνησις τῆς Ζινέττας, ἔδωσαν τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν εἰς τὸ φῦσον δυνατόν ἐκεῖνο παιδίον. Καὶ ἐφθασε!

Ἀλλ' ἔμενεν ἀκόμη τὸ δυσκολώτερον: ἐπρεπε νὰ στρέψῃ τὸ σῶμά του οὕτως, ὥστε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὰ σχοινία τῶν χειρῶν του, δεμένων ὅπως ἦσαν... Ἀγωνίζεται καὶ τὸ κατορθώνει πραγματικῶς. Ἀλλ' εὐθὺς φρικτὸς πόνος ἀλλοιώνει τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀναρροὶ κραυγαὶ ἐκφεύγουν ἀπὸ τὸ φριχμώμενον στόμα του. Εἶχε πέσῃ ὅλος κληρὸς ἐπὶ τῆς ἀνθορίας! Ἡ φωτιὰ κατακαίει τὸ κρέας τῶν χειρῶν του ἀλλὰ συγχρόνως πυρπολοῦνται καὶ τὰ σχοινία ποῦ τὸν δεσμεύουν. Ὁσμή ψηνομένου κρέατος γερμίζει τὸ σπήλαιον, ὑποφέρει, πονεῖ φρικτωδῶς, ἀλλ' αἰσθάνεται τὰ δεσμά παραλυόμενα καὶ ἐλπίζει... Ἀκόμη μία προσπάθεια, καὶ τὸ σχοινίον θραύεται! Τὰ χέρια του εἶνε καυμένα, ἀλλὰ ἐλεύθερα!...

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρήματος τὸν ἐμποδίζει νὰ αἰσθανθῇ πάρα πολὺ τὸν πόνον.

Ἄλλως τε εἶνε καὶ ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον... Ἀποσπᾷ τότε τὸ φριχμώμενον ποῦ τὸν πνίγει, λύει τὰ ἐπιλοιπα δεσμά καὶ κατορθώνει νὰ σταθῇ ὀρθός.

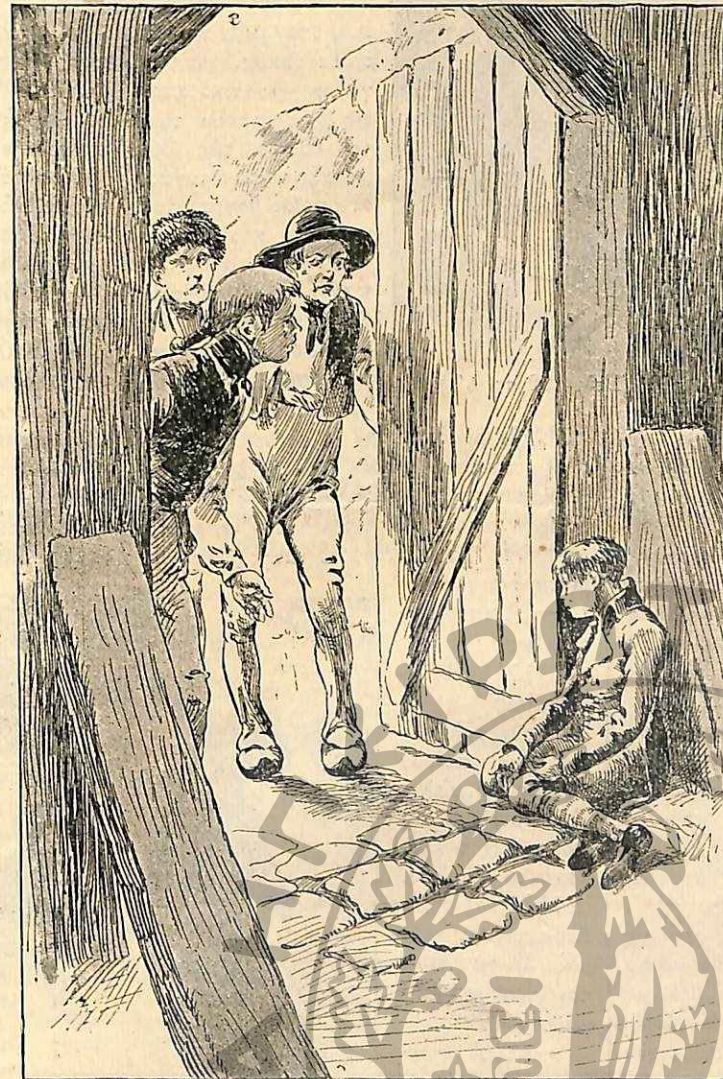
Τρέχει πρὸς τὴν θύραν, ἡ ὁποία τὸν χωρίζει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀλλ' ἡ θύρα εἶνε κλειστὴ καὶ ἀντέχει εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον πληγώνεται ἀκόμη περισσότερον, προσ-

παθοῦν νὰ τὴν παραβιάσῃ. Φωνάζει τότε δυνατὰ ἀπὸ τὰς σχιμαδὰς καὶ αἱ ὀρεῖαι κραυγαὶ του ἀκούονται ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῶν λατομείων, οἱ ὅποιοι ἐρχονται ἐπιτέλους καὶ τοῦ ἀνοίγουν.

Ὅταν τὸν ἠρώτησαν ποῦ κατοικοῦσε καὶ ποῦ ἐπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουν, ὁ δραπέτης δὲν ἤξευρε τί νάπαντήσῃ.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν εἰς ἐργάτης δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴν στολή του ὅτι εἶνε μαθητής; πρέπει νὰ τὸν πᾶμε εἰς τὸ Λύκειο.

— Ἄ! ὅχι! ὅχι! σὺς παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἐντρομος ὁ δυστυχὴς Τιάρκος.

«Διάβολε, δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴν στολή του, ὅτι εἶνε μαθητής;»

(Σελ. 239, στ. β')

— Λοιπὸν, εἰς σπῆτι σου... εἰς τοὺς γονεῖς σου... ποῦ εἶνε;

Ὁ Τιάρκος ἐσιώπα...

— Γιατί δὲν μιλάς;...

Ἐξαρνα ἐνεθυμήθη τὸ μετάλλιον τοῦ καὶ τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως Βοδόγ. Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὴν πρώτην φοράν ποῦ ἐπῆγε, τὸν ἐδίωξαν. Ἀλλὰ τότε δὲν εἶχε

συμμορφωθῇ μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως, δὲν εἶχε δεῖξῃ τὸ χρυσὸν νόμισμά του εἰς τὸν Παγκράτην.

— Πηγαίνετε μὲ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, κοντὰ εἰς τὴν Πουασονιέρα! εἶπε πρὸς τοὺς σωτήρας του.

Εἰς ἐξ αὐτῶν παρετήρησε:

— Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πᾶ, πεζὸς ὡς ἐκεῖ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνοῦσεν ἓνα κάρρον.

— Ἐ, μπάρμπα-Γιώργη! ἐφώμαζεν ὁ καλὸς ἐργάτης ἔλα λοιπὸν πρὸς κοντὰ νὰ ἀρχῇ φόρτωμα!... Εἶνε ἓνα δυστυχισμένο παιδί ποῦ τὸ ἐσκάτεψαν οἱ κλέφτες τῶν καμινιδῶν!

Ὁ καρραγωγὸς συγκατέτεθῃ νὰ παραλάβῃ τὸν Τιάρκον, τὸν ὁποῖον ἐθαλὲν εἰς τὴν θύραν τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν.

Ἐκεῖ γνωρίζομεν πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων, ὁ Τιάρκος διέμενεν εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Μὲ τὰς πολλὰς περιποιήσεις, μὲ τὰ θαυματουργὰ φάρμακα τῶν Βοημῶν, αἱ πληγαὶ τῶν χειρῶν του εἶχον ἰατρευθῇ καὶ ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον ἐσώθη καὶ ἡ ἰσχυρά του κρᾶσις, εἶχεν ἀναλάβῃ, εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἀσφαλὲς ἐν τῷ μέσῳ γίλων, οἱ ὅποιοι τῷ ἐνθύμιζαν τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν του χρόνων, ἐλκυσμένης σχεδὸν ὅλα τὰ μεσολαβήσαντα βεῖνα καὶ ἐνθύμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνη ἐξηκολούθει. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ εἶναιτο ὅτι θὰ ἦνοιγεν ἡ θύρα, καὶ θὰ ἔδλεπε, μετὰ τῶν εἰσερχομένων, τὸ ὕψιλον ἀνάστημα τοῦ βασιλέως Βοδόγ καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Ζινέττας.

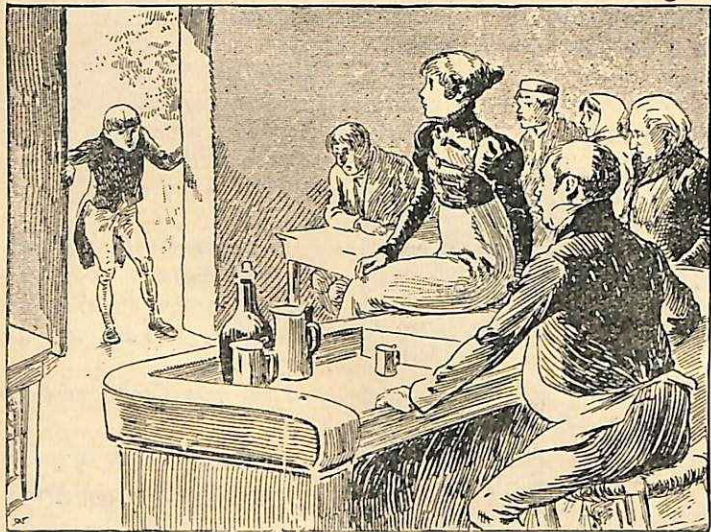
Διήρχετο τὰς ἡμέρας του συνομιλῶν διὰ μακρῶν μὲ τοὺς νομάδας, οἱ ὅποιοι παρ-

ήλαυνον διηνεκῶς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Παγκράτη. Ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, καὶ ὅλοι εἶχον νὰ διηγηθῶν μάχας καὶ νίκας τοῦ Ναπολέοντος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἄλλως τε, ὅλον τὸ Παρίσι, χορτασμένον δόξαν καὶ πλοῦτον, ἐφαίνετο ὡς μεθυσμένον ἀπὸ χαράν. Αἱ ἐορταὶ διεδέχοντο τὰς ἐορτάς. Μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Ναπολέοντος μὲ τὴν

Μαρίαν-Λουίζαν, έπρόκειτο τώρα να έορτασθῇ ἡ βάπτισις τοῦ διαδόχου, τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ὅλοι εἶχον ὑποταχθῇ: ἀκόμη καὶ οἱ Βοημοί, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε δὲν ἐχώνευαν πολὺ τὸν μέγαν κατακτητὴν, τώρα μόνον θαυμασμοὺς εἶχον δι' αὐτόν, καὶ τὸν ἔλεγον μεταξὺ τῶν «Μέγαν Βοημόν».

«Ένα παιδί ὥχρον, ἐξηγτημένον...» (Σελ. 232 στ. 6'.)

Ἐκ τῶν θαμνῶν τοῦ καπηλείου, ἐκείνος μὲ τὸν ὅποιον ὁ Τιάρκος συνωμίλει εὐχαριστότερον, ἦτο ἕνας ἄνθρωπος ἀπιστεύτως ὑψηλὸς καὶ ισχνός, σφιγμένος μέσα εἰς στενὴν μαύρην ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία τῷ ἔδιδεν ὅψιν κάπως φανταστικήν. Δὲν ἐφαίνετο πολὺ γέρον, καὶ ὁμῶς ἡ μακρὰ του κόμη, τὴν ὁποίαν μὲ μηχανικὸν κίνημα διαρκῶς ἐρρίπτε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἦτο ἡδὴ κατὰλευκος.

Ὁ βοημὸς αὐτός, τὸν ὅποιον ὠνόμαζαν Τέρακα, ἡ Γιέρακα, ἦτο ἐφευρέτης μιᾶς πτηνικῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία, ἔλεγε, ἦτο προωρισμένη νὰ χαλάσῃ κόσμον. Καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν διὰ νὰ δείξῃ τὴν μηχανὴν του εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἐπὶ ὥρα, ὁλοκλήρους ἐξηγοῦσεν εἰς τὸν προσεκτικὸν Τιάρκον τὰ θαυμάσια τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὁμιλοῦσε σιγά, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, γοητευτικήν. Κ' ἐφαίνετο βαθύτατα πεπεισμένος, ὅτι εὔρε τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος θὰ κατέκτα ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἄερα, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάντησις θὰ μετέβαλλε τὴν ὅψιν τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων θὰ ἠναγκάζετο νὰ λογαριάσῃ τὸν ἀφανῆ Βοημόν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς στρατιώτας του μὲ πτέρυγας!...

— Ναι, μικρὲ μου φίλε, ἔλεγε πρὸς τὸν ἐκθαμβὸν Τιάρκον, ἀναρρίπτων ὀριζουμένως ὡς ἀκτινωτὸν δόξῃ τὴν ἀργυρὴν του κόμην· ναι! σήμερ' αὖριο ἐγὼ, ὁ Γιέρακας, καταργῶ τὰ σύνορα, τὰ βουνά, τὰ γεφύρια, τὰς ἀποστάσεις...

Καὶ τί μοῦ χρειάζεται διὰ νὰ κάμω αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἐνα ζευγάρι πτερὰ ἀπὸ ταφτὰ γομαρισμένο, μονταρισμένα σὲ μπαλένες ἀπὸ παλὰ ὀμβρέλλα!... Τιποτα, ἔ; Ναι, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εὔρω. Ἐπρεπε νὰ ὑπολογίσω τὸ μήκος αὐτῶν τῶν πτερύγων, τὸ σχῆμα, τὴν περιμέτρον, ὅλα πιά ἐτελείωσαν. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ δέσω στὰ μπράτσα μου αὐτὰ τὰ πτερὰ, γιὰ νὰ γίνω πουλὶ καὶ νὰ πετάξω!

Ὁ Τιάρκος ἤκουε μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Καὶ ὅταν μίαν νύκτα, ὁ Γιέρακας, μὲ μεγάλην μυστικότητα, εἰς τὸ δωμάτιόν του, τῷ ἔδειξε τὰς δύο μεταξίνους πτέρυγας, αἱ ὁποῖαι θάναστατον τὸν κόσμον, διπλωμένας πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς κιωτίου, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ δὲν εἶχεν ὅρια!

Κάθε βράδυ, ὅταν ὁ ἐφευρέτης ἐπανῆρχετο εἰς τὴν Ταβέρναν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ κατοικία του, ἀφοῦ ἔτρεχεν ὅλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ ἀκρόαριν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ μικρὸς τὸν ἠρώτα ἐναγωνίως:

— Λοιπόν, ἐτελείωσε;

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐτελείονε ποτέ. Ἐκ τῶν αὐλικῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετείνετο, ἄλλοι τὸν ἐπερίπαιζαν, ἄλλοι δὲν τὸν ἐδέχοντο διόλου. Ἄλλ' ὁ Γιέρακας δὲν ἀπεθαρρύνετο καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν νεαρόν θαυμαστήν του:

— Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε,

μικρὲ μου, μὲ ὅλας τὰς μεγάλας ἀνακαλύψεις. Κάθε ἐφευρέτης εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ περάσῃ γιὰ τρελλός. Κ' ἐγὼ τώρα εἶμαι τρελλός· ἀργότερα ὁμῶς θὰ εἶμαι μέγας, καὶ μετὰ θάνατον θὰ μοῦ ἐγείρουν ἀνδριάντας. Ὡ, τὸ ξέρω καλά!

Φαντάζεσθαι τις τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμναν ὅλ' αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν ἐνὸς παιδιοῦ δεκαπενταετοῦς. Νύκτα καὶ ἡμέραν ὁ Τιάρκος δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρὰ τὰς μεταξίνους πτέρυγας. Ἐβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι τὰς ἐφορού-

σεν, ὅτι ἐπετοῦσεν ἄνωθεν τῶν στρατοπέδων καὶ ὅτι διωρίζετο ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος περωτὸς ἀγγελιαφόρος τῆς Α. Μεγαλειότητος...

Βεβαίως δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸν στρατόν, ὅταν ὁ φίλος του Γιέρακας θὰ τῷ ἐνεπιστεύετο τὸ θαυμάσιον μυστικόν του! Διότι, πραγματικῶς, ὁ ἐφευρέτης τοῦ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ. Θὰ τὸν ἔκαμνε συνεταῖρόν του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὸν ἐπαινε νὰ δοκιμάσουν μαζί τὴν μυστηριώδη συσκευήν.

Ὁνειρα καὶ πραγματικότης.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ Γιέρακας ἐπέστρεψε περιχαρὴς εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Ὁ Τιάρκος, γνωρίζων ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἤγάπα νὰ ὀμιλῇ ἐνώπιον ὄλων, ἀπέφυγε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ εἰς τὸ τραπέζι. Ἀλλὰ μόλις εὐρέθησαν μόνοι εἰς τὸν κήπον, τὸν ἠρώτησε:

— Τιποτε νεώτερον;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἐφευρέτης μειδιῶν.

— Εἶδατε τὸν Αὐτοκράτορα; Πῆτέ μου γρήγορα!

— Καλέ, δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος! Ἀπεφάσισα νὰ προχωρήσω μόνος μου καὶ νὰ ἐκβιάσω μ' ἐν δημόσιον πείραμα τὰς θύρας τοῦ ἐπιμένονος νὰ μοῦ εἶνε κλεισταί. Νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, ὁ διευθυντὴς τοῦ κήπου Μαρμπέφ μὲ ἀνγκάζει.

Ὁ Τιάρκος ἤσθάνθη κάποιαν ἀπογοήτευσιν. Διὰ τὸν φίλον του εἶχεν ἐλπίσιν κάτι καλλίτερον ἀπὸ ἀπλὴν ἐπίδειξιν εἰς ἕνα δημόσιον κήπον. Ἀλλ' ὁ Γιέρακας τὸν ἔκαμε μετ' ὀλίγον νὰ συμμερισθῇ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Δὲν ἐνοοῦσε λοιπὸν ὅτι εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον πείραμα, ὅλο τὸ Παρίσι θὰ ὀμιλοῦσε περὶ τοῦ ἱπταμένου ἀνθρώπου;

«Νὰ γίνω πουλὶ καὶ νὰ πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6'.)

Ὅτι ἡ σῆμα του θὰ ἔφθανε μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔσπευδε τότε νὰ τὸν καλῇ, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφορῇ πρὸς τὸσφ σπουδαίαν ἐφεύρεσιν;...

Ὁ Τιάρκος, πεισθεὶς εἰς τὴν ἐντέλειαν, δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρὰ τὸ μελετῶμενον ἐγγείρημα. Οὔτε βῆμα δὲν ἄφινε τὸν Γιέρακον, πρόθυμος νὰ τὸν βοηθῇ εἰς ὅ, τι ἤθελε. Καὶ εἶχον τόσα νὰ κάμουν! Ὁ Γιέρακας θὰ ἀνεφανίζετο πρὸ τοῦ κοινοῦ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁμο-

«Νὰ γίνω πουλὶ καὶ νὰ πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6'.)

λόγησε δὲ εἰς τὸν βοηθόν του ὅτι, μολονότι εἶχε πλήρη πεποίθισιν ὅτι ἡ συσκευή του ἦτο καλῶς ὑπολογισμένη, δὲν τὴν εἶχε δοκιμάσῃ ἀκόμη, ἀναβάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἀσήμερον αὐτὴν διατύπωσιν.

— Ἄν ὅμως, ἀντέταξε δειλῶς ὁ Τιάρκος, δὲν δουλεύῃ καλά;

— Ὁλιγόπιστε! ἀνέκραξε μὲ κεραυνόβολον βλέμμα ὁ Γιέρακας· καὶ σὺ λοιπὸν σὰν τοὺς ἄλλους;...

Ἡ πικρὰ αὐτὴ ἀναφώνησις ἔκαμε τὸν εὐπιστὸν Τιάρκον νὰ ἐντραπῇ διότι ἀμφέβαλε, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, περὶ

τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ νέου του φίλου, καὶ ἐκτοτε προσεκολλήθη εἰς αὐτὸν μετὰ μεγαλητέρου ζήλου καὶ ἐξετέλει ἀκόμη προθυμότερα τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Γιέρακας τῶντι εἶχεν αποφασίσει νὰ προσλάβῃ τὸν Τιάρκον ὡς βοηθόν καὶ συνεργάτην.

— Μικρὲ, τῷ ἔλεγε συχνάκις μὲ στόμφο· θὰ συμμερισθῇς τὴν δόξαν μου καὶ τὰ πλούτη μου!

Διὰ νὰ ποικίλῃ αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ αὐτὰ τὰ πλούτη, ὁ μικρὸς Βοημὸς διηλθε δύο ἡμερονύκτια εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γιέρακα, ράπτων καὶ συγκολλῶν μετ' αὐ-

τοῦ τὰς περιφρήτους πτέρυγας, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον μὲν πλήρεις εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ ἐφευρέτου, ἀλλ' εἰς τὴν πραγματικότητα μόλις ἦσαν σχεδιασμέναι καὶ μάλιστα ἀτελέστατα.

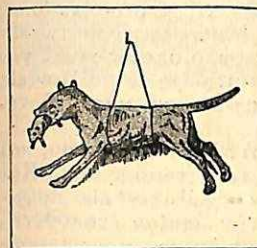
Μετὰ πολλὴν ἐργασίαν, τὸ ἐσπέρας τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Τιάρκος ἐθαύμαζε περιχαρὴς δύο ὥραιας πτέρυγας ἀπὸ ταφτὰ, αἱ ὁποῖαι ἐταλαντεύοντο εἰς τὸν ἀνεμὸν, κρεμασμέναι ἀπὸ ἕνα καρφὶ εἰς τὸ ταβάνι τοῦ θαυμάσιου τοῦ Γιέρακα.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

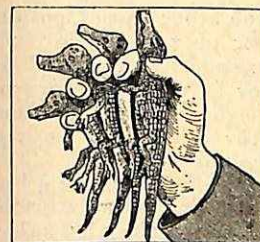
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σκύλος πολὺ λαίμαργος

Εἰς τὴν βιτρίναν ἐνὸς μαγαζιοῦ τοῦ Λονδίνου, ἐλκύει τὴν περιέργειαν τῶν διαβατῶν ἕνας σκύλος ἀπεξηραμένος, κρατῶν ἀκόμη εἰς τὸ στόμα του ἕνα ποντικόν. Ὁ σκύλος αὐτός ἀνευρέθη μεταξὺ δύο δοκῶν μιᾶς οἰκίας κατεδαφισθείσης. Ὑποθέτουν ὅτι, κυνηγῶν τὸν ποντικόν, ἐσφηνώθη εἰς τὰς δοκοὺς καὶ ἔμεινε ἐκεῖ—μέσα πολλὰ ἔτη, ἕως ὅτου κατήντησε... μούμια.

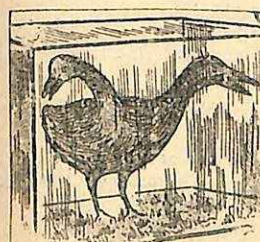
Ὁρατὰ λεία

Ἡ περιέργος αὐτὴ φωτογραφία παριστᾷ μίαν «χερίαν» μικρῶν κροκοδείλων, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων ὀλιγατρώων.

Ἐχουν ἡλικίαν ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, καὶ συνελήφθησαν ἐσχάτως ἀπὸ ἕνα ἰθαγενῆ εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Βικτωρίας-Νυάνζης, εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικήν.

Θὰ ἦτο ἄραγε ἔξυπνη;...

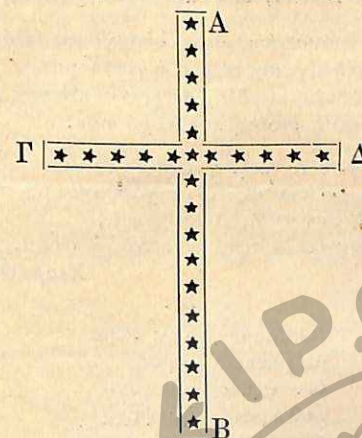

Θεντικόν, ἔζησεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ τώρα ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς θαμνῶνας τοῦ κα-

πηλείου βαλσαμωμένον. Λέγουν, ὅτι ἡ χήνα εἶνε τὸ κουτότερον πουλὶ. Ἄν ἐζούσεν αὐτὴ, ποῦ εἶχε δύο κεφάλια, θὰ ἦτο ἄρ' γε ἔξυπνη;...

Πρόβλημα

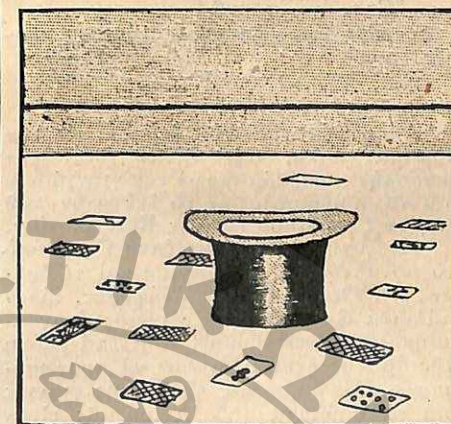
(Ἐστῆλη ὑπὸ Μαρίκας Ζάππα)

Ἡ δεσποινὴς Ὁλγα εἶχεν ἕνα σταυρὸν ἀπὸ διαμάντια, καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν δώσῃ εἰς ἕνα χρυσοχόνον νὰ τῆς τὸν καθαρίσῃ, ἐμέτρησε τὰ διαμάντια ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Β, 16 διαμάντια. Ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Δ, 11 διαμάντια. Καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ Α ἕως τὸ Γ, 11 διαμάντια. Ἐλαμεν αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν ἐμπρὸς εἰς τὸν χρυσοχόνον καὶ τοῦ ἄφισεν ἡσυχὴ τὸν σταυρὸν τῆς. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος κατῴρωσε νὰ κλέψῃ δύο διαμάντια, χωρὶς ἡ δ. Ὁλγα νὰ τὸ ἐννοήσῃ, διότι τὰ ὑπολειπόμενα μετρούμενα ὡς ἄνω, ἔδιδον πάλιν τὰ ἴδια ἀπορίσματα. Πῶς τὸ ἐκατάφερεν ὁ χρυσοχόνος;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Βυρπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού

Παίγνιον πολὺ δύσκολον

Τοποθετήσατε εἰς τὸ πάτωμα ἕνα καπέλο, καὶ ἐξ ἀποστάσεως ὀλίγων μέτρων, προσπαθήσατε νὰ ρίψετε μέσα τραπουλόχαρτα. Θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἐγγειρήματα!

Δύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 27ου φυλλαδίου.

Ἀντιστρέφοντες τὸ 6 ὥστε νὰ γίνῃ 9, καὶ τοποθετοῦμεν τοὺς κύβους ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὁ ἀριθμὸς 931, διαιρετὸς διὰ τοῦ 7.

